

WALPO

4/25

Entä jos ei olisi sukupuolta?

Kärsimysmaratoni vai
vuoden paras tapahtuma?

Takaisin tekstiin

PÄÄTOIMITTAJAT JA TAITTO

Elviira Mustapää (elviira.e.mustapaa@utu.fi)
Meri-Tuulia Korhonen (meri-tuulia.a.korhonen@utu.fi)

TOIMITUSKUNTA

Aino Särkelä	Liia Matikainen
Alli Kenttämies	Lotta Takala
Aurora Nieminen	Milla Saari
Erika Nikola	Pekka Kärkkäinen
Heidi Hytti	Salla-Mari Toropainen
Hilppa Nissinen	
Jesse Metsälä	
Kristiina Karvonen	

MUUT KIRJOITTAJAT

Jenna Summala
Lauri Mäkelä
Tiia Salminen
Vanessa Luovikari

WALPODCAST

Aino Särkelä
Eino Suhonen
Sinikka Paljakka

MAINOSHANKINTA

Hilppa Nissinen
(hilppa.i.nissinen@utu.fi)
Maisa Kankkunen
(maisam.kankkunen@utu.fi)
Viljami Virtanen
(viljami.j.virtanen@utu.fi)

PAINOPIIKKA

Painosalama

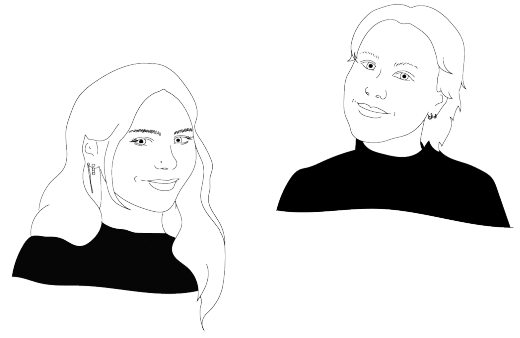
JULKAISIJA

Turun yliopiston Poliittikan tutkimuksen klubi ry

SÄÄLY

- 4 Pääkirjoitus – *Elviira Mustapää ja Meri-Tuulia Korhonen*
- 5 Puheenjohtajan päiväkäsky – *Vanessa Luovikari*
- 6 Index-palsta – *Tiia Salminen*
- 8 Kärsimysmaratoni vai vuoden paras tapahtuma? – *Alli Kenttämies*
- 10 Who run the world? – *Jesse Metsälä*
- 14 Entä jos ei olisi sukupuolta? – *Liia Matikainen*
- 16 Historiallinen pohjola, vieras maa – *Lauri Mäkelä*
- 19 Ristikko – *Jesse Metsälä*
- 20 Klubilaisten gradut – *Milla Saari*
- 22 Takaisin tekstiin – *Kristiina Karvonen*
- 24 Fuksigrilli – *Hilppa Nissinen*
- 30 P-klubin uudet sitsilaulut – *Salla-Mari Toropainen*
- 32 Vaihtopenkki: Guadalajara, Meksiko – *Jenna Summala*

PÄÄ- KIRJOITUS

Vuosi Walpon päätoimittajina on tulossa haikkein mielin päätökseen. Kuluneen vuoden aikana päätoimittajuuden on ottanut osaksi identiteettiään. Valta turmelee, ja absoluuttinen valta turmelee absoluuttisesti. Vallan kahvasta on vaikea irrottautua, kun tekemisestään pitää tarpeeksi. Onneksi ainejärjestössämme vallitsee syvälle juurtunut demokraattinen normisto, eikä itsevaltaisia pyrkimyksiämme katsottaisi hyvällä. Toiselle kaudelle ei ole tapana lähteä, joten pelisääntöjä kunnioittaen, on meidän aika väistyä ja antaa tilaa tuoreille näkemyksille.

P-klubin demokraattinen prosessi toteutuu kerran vuodessa järjestettävässä syyskokouksessa. Päätoimittajiksi ehdolle asettuivat Walpessa jo yli vuoden vaikuttaneet Liia ja Alli. Deliberatiivisen prosessin (suom. grillauksen) toteututtua hakijat valittiin yksimielisesti tehtävään. Vallasta luopuminen ei tuntunutkaan enää niin vaikealta. Tulevien päätoimittajien suunnitelmista kuuleminen osoitti, että parhaaseen lopputulokseen tullaan pääsemään todennäköisemmin, kun lehtemme journalistista suuntaa arvioidaan tasaisin väliajoin uudelleen.

Syyskokouksessa valittiin myös vuoden 2026 hallitus ja muut toimijat. Puheenjohtajan Sipaikan täyttää jäsen Hakulinen ja järjestön muutkin luottamuspaikat näyttäisivät jälleen olevan luotettavissa käsissä. Demokraattisen prosessin lopputulokset olivat siis mitä loistavimmat. Jäsen Tolvia syyskokouksen viimeisiltä minuuteilta lainaten “Kaikille kiitos, tämä on ollut demokratian riemuvoitto”.

Demokratiaa ei kuitenkaan tulisi arvioida vain lopputulosten mukaan, vaan kriittisesti on arvioitava myös proseduraalisia käytänteitä. Erityisesti syyskokouksen ajallinen saavutettavuus on toisinaan aiheuttanut jäsenistön parissa kriittistä keskustelua. P-klubin syyskokous kesti tänä vuonna 9 tuntia 20 minuuttia. Kokous oli historian toiseksi pisin, vaikka esimerkiksi muutoksia ohjesääntöön ei tällä kertaa käsitelty lainkaan. Pitkäkestoisuuden aste on verrokkiainejärjestöihin nähden merkittävä, vaikka muodoltaan ne eivät vastaavista juuri eroa. Kokousten saavutettavuutta voisi lisätä esimerkiksi digitaaliseen äänestysjärjestelyyn siitymisellä.

Viilpittömät toiveet, vuosittaisesta valituksesta huolimatta, kokousten lyhentämisestä tuntuvat kuitenkin olevan harvinaisia. Syyskokouksesta on kehittynyt p-klubilaisille tärkeä rituaali. Pilkkuvirheet ja sanamuodot korjataan ToSuun tarkasti, puheenjohtajaa pyydetään vuosittain lukemaan ääneen klubifunkin säkeet ja grillauksessa toistuvat vuodesta toiseen samat kysymykset. Kokouksen kestosta lototaan ja voittaja julistetaan juhlallisesti viimeisillä minuuteilla. Yön pikkutunneille venyvistä kärsimysnäytelmistä ollaan ylpeitä.

Mutta miksi? Muun muassa tätä pohditaan vuoden viimeisessä Walpessa. Lisäksi esitellään tuoretta tutkimustietoa siitä, kenelle valta p-klubissa valuu. Lukemista löytyy myös sosiaalisen median uusista trendeistä, kirjallisuudesta ja tutuista juttusarjoista.

Tämä on meidän viimeinen Walpomme. Kiitos toimituskunta, kiitos lukijat. Suuret onnitukset Alli ja Liia. Emme malta odottaa, mitä Walpon ensi vuosi tuo tullessaan!

PÄIVÄKÄSKY

Syyskokous ohi, PJ-sitsit railakoitu ja jotain lumen kaltaista moskaakin on jo maassa pariin kertaan näkynyt. Pikkuhiljaa itselleni on alkanut valjeta, että syksyn kääntyessä kohti loppuaan lähenee myös oma puheenjohtajakauteni päätöstään. Tämän viimeisen puheenjohtajan päiväkäskyni äärellä voisin heittäytyä tunteelliseksi ja kirjoittaa haikein mielin kuluneesta vuodesta, mutta siihen en suostu. Vielä ei ole hyvästien aika. Tiedän, että omat klubivuoteni jatkuvat ja edessä on vielä monia sinisellä kullattavia muistoja ja uusia ystäviä löydettävänä.

Lähden kauhun ja innostuksen siivittämänä kohti tulevaa vuotta ”jäsen Luovikarina”. Vaikka pari vuotta klubin intensiivistä hallituspöhinää onkin tehnyt tehtävänsä ja ajoittain imenyt kaikki mehuni, en silti ole saanut siitä tarpeekseni. Olen koko syksyn kailottanut lausahdusta ”One more year!” puolivitsillä. Hullunkurisesti tässä kävikin niin, että tartun seuraavaksi uusiin haasteisiin toimimalla Index ry:n vuosijuhlavastaavana. Vielä yksi vuosi järjestöpöhinää! Tämän uutisen kuultuaan eräs klubilainen totesikin seuraavanlaisesti: ”Saattopotilaana olevatkin virkooa hetkeksi juuri ennen kuolemaansa, onkohan tässä nyt kyse samasta asetelmasta?” Tähän minulla ei vielä ole takuvarmaa vastausta.

Ihminen nimittäin jaksaa lähes mitä tahansa, kunhan on tarpeeksi hauskaa ja ympärillä rakkaita ihmisiä muistuttamassa siitä, minkä vuoksi sitä säntäilee aamusta iltaan kampuksella. Itsestäni olen vuoden aikana oppinut ainakin sen, että olen suorastaan epäinhimillisen tehokas krapulassa. Todisteeni kelpaa vujujen, vujujatkojen, silliksen, TYYn saunavätköjen ja siitä vielä seuranneiden Dynamo-jatkojen jälkeinen sunnuntai, jonka vietin Tomppalla siivoillen, järjestäen ja tehden kouluhommia krapulavapinoissani. P-klubista tämä vuosi on opettanut, ettei jäsenistö olekaan niin perinteisiin jämähtänyt kuin välillä kuvittelemme. Uudet tapahutumakonseptit eivät vain kelpaa, ne suorastaan hullaannuttavat jengin. Synttäribileet esimerkiksi olivat kaikin puolin onnistuneet ja klubin näköiset karkelot. Muista hallituslaisista olen oppinut yllättäviäkin piirteitä vuoden aikana. Eräs on humalainen kleptomaani, toisella on pakkomielle fläppitauluihin ja kolmannen nivelet eivät kestä Gangnamstylen koreografiaa.

Saadessani ääneni kuuluviin vielä viimeistä kertaa tällä palstalla haluan esittää sydämeni pohjasta kiitokset. Kukaan ei pyöritä tätä lahkoo yksin. Kiitos, että olette kannatelleet klubia. Kiitos, että olette kannatelleet minua.

Kiitos Pihla, puheenjohtajistoparini. Kiitos Eetu, Veera, Juho, Emilia, Loviisa, Roosa, Hilppa, Andrea, Venla, Viljami ja Maisa. Kiitos Tiia, Liisa, Richard, Lauri. Kiitos Elviira ja Meri-Tuulia. Kiitos sinulle, arvoisa lukija.

Rakkaudella

*Vanessa
puheenjohtajanne*

Vuosi 2025 on lopuillaan. Indexille tämä tarkoittaa sitä, että uusi hallitus vuodelle 2026 on valittu ja meidän hallitusvuotemme viimeiset bileet ja muut tapahtumat on järjestetty. Marraskuun lopulla järjestimme perinteikkäät ja isot kotibileet Q-talolla, ja vuosi päätettiin kiitos- ja pikkujoulubileillä, jotka juhlittiin joulukuun alkupuolella. Itse puolestani järjestin yhdessä kopoparini kanssa vielä yhden kopotoimikunnan tapaamisen, joka pidettiin pääasiassa uusien ja vanhojen kopojen kesken rennoissa joulutunnelmissa Kampuskappelissa.

Kokonaisuutena vuosi on ollut hyvä Indexille – lisäksi koko meidän hallituksellemme vuosi on ollut mahtava ja yhteisöllinen kokemus. Olemme paitsi järjestäneet Indexin perinnetaapahtumat päiväsitseistä aina vuosijuhliin saakka, myös kehittäneet uusia tapahtumia ja käytänteitä. Tänä vuonna Index muun muassa järjesti ensimmäistä kertaa Pääsiäisindex-tapahtuman, minkä lisäksi Indexissä on vuoden aikana alettu kiinnittää entistä enemmän huomiota toiminnan yhdenvertaisuuteen ja saavutettavuuteen.

Vuosi on tarjonnut itselleni mahtavia kokemuksia, uusia taitoja ja ennen kaikkea uuden yhteisön. Aloittaessani Index-vastaavana vuoden alussa olin osallistunut Indexin toimintaan vain satunnaisesti – käytyäni vuoden aikana läpi useimmat Indexin tapahtumat ja kokoukset olen päässyt kunnolla tutustumaan indexläiseen kulttuuriin ja uusiin maihin tyyppeihin yli ainejärjestörajojen.

Voin siis hyvällä omalla tunnolla sanoa vuoden tiivistäneen merkittävästi omaa Index-suhdetani. Lisäksi voin todeta, että Index-vastaavana toimiminen on tiivistänyt myös suhdettani P-klubiin: olenhan muun muassa toiminut tiedonvälittäjänä järjestöjen välillä niin P-klubin kokouksissa kuin tapahtumissakin.

Tässä kohtaa on myös mainittava, että vuoteni Indexin koulutuspoliittisena vastaavana siivitti osaltaan seuraavan siirtoni yliopistopöhinöissä: Tulin nimittäin ylioppilaskunnan edustajiston päätöksellä valituksi TYYn hallitukseen vuodelle 2026! Tulen ensi vuonna puuhastelemaan – vähemmän yllättäen – koulutuspolitiikan ja järjestöjen parissa.

Lopuksi haluan toivottaa onnea ja menestystä Indexin hallitukselle vuosimallia 2026. Ensi vuonna Indexin kuulumisia teille pääsee kertomaan uusi Index-vastaavanne Andrea, allekirjoittaneen jatkaessa seuraaviin tehtäviin. Omasta puolestani kiitän P-klubia mah-

dollisuudesta ja kunniaa toimia Index-vastaavana tämän vuoden!

Viimeistä kertaa vuoden 2025 Index-vastaavanne
Tiia Salminen

Tiesitkö?

60 %

yhteiskuntaosaajista
on koulutusta
vastaavassa työssä jo
valmistuessaan.

*Me pidämme
huolta valtio-
tieteilijöistä
kaikissa työuran
eri vaiheissa.*

*Liity omiesi
joukkoon jo
opintojen aikana!*

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut

yka.fi/liity

Kärsimysmaratoni vai vuoden paras tapahtuma? Syyskokous syynissä

Tänä vuonna kokouksen piti olla lyhyempi kuin viime vuonna. Kuulemma luvassa ei ollut sääntömuutoksia ja kilpailua oli vähemmän. Varmuuden vuoksi pakkasin mukaan reippaasti epämääriä evästä ja pari artikkelia oheistekemiseksi. Onneksi, sillä vaikka vuoden 2024 syyskokouksen ennätyslukemiin ei istumisen pituudessa päästy, toinen sija klubin historiassa saatiin. Mistä yli yhdeksän tunnin kokoukset kumpuavat? Miksi jäsenistö puheenjohtajan tiivistämisyrityksistä huolimatta haluaa pitkittää piinaa? Vai onko kyseessä sittenkin vuoden paras tapahtuma?

Yhdeksän tunnin aikana moni rohkea kävelee kokouksiansa eteen ja asettaa itsensä alttiiksi yleiselle arvioinnille. Takaisin paikoilleen palaa helpotuneita ja pettyneitä hakijoita. Syyskokous opettaa sinnikkyuden ja huonojen eväiden syömisen lisäksi häviämisen jaloa taitoa. Kaikkien onneksi grillausvastauksilta ei vaadita samaa kielipöytäkirjallista tarkkuutta kuin tosulta. P-klubissa olen oppinut, mitä pilkunviilaus todella tarkoittaa. Vaikka sanamuotojen viilaaminen vie aikaa, on siinä mielestäni myös jotain uskomattoman hienoa. Yhtä kokouksen loppupuolella olevaa äänestystä varten koko komeuden kärsineet saavat vapaasti olla eri mieltä.

P-klubissa arvostetaan perinteitä, ja jos se tarkoittaa sitä, että toimijapestin ainoalta hakijalta tentataan asiaan kuuluvia huumorikysymyksiä yhdeltä yöllä, niin sitten ainoalta hakijalta tentataan huumorikysymyksiä yhdeltä yöllä. Näkemykset tämän tarpeellisuudesta vaihtelevat tuskastuneesta kunnioittavaan. Osaltaan kyse on sen varmistamisesta, että hakija on perehtynyt pestiinsä, osittain rituaali on tiedon siirtoa tuleville sukupolville. Salin takana kylmällä ja kovalla ikkunalaudalla kahdeksatta tuntia istuvat fuksit pääsevät todistamaan sukupolvien ketjun jatkumista. Kyseinen ketju tosin katkesi koronavuosien aikaan ja niiden jälkeen kokoukset ovat poikkeuksetta kestäneet yli kahdeksan tuntia. Onko grillaus pidentynyt vai onko P-klubi yksinkertaisesti niin rakastettu, että kilpailu hallituspaikoista venyttää pituutta?

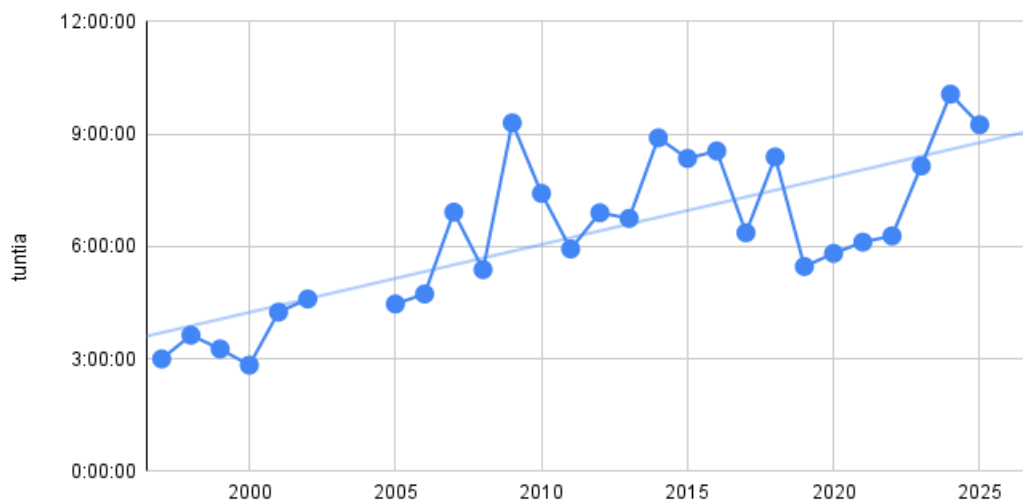
Odottaessani äänestystuloksia tuskallisten pitkien kokoustaukominuuttien aikana kuulen useita kommentteja siitä, kuinka sähköinen äänestys olisi kätevä keino kokousajan lyhentämiseen ja yleiseen sujuvoittamiseen. Ääntenlaskijana kokouksessa ollut Hilppa Nissinen kertoo arvostavansa perinteistä lippuäänestystä, mutta miettineensä itsekin sähköisen äänestyksen mahdollisuutta. Hän kertoo, että ääniä keskittyneesti laskiessa ajankulua ei hahmota ja huolellinen laskenta varmistaa, ettei tarkistuslaskentaan mene sama määrä lisää aikaa. Loppujen lopuksi Nissisen mielestä ”P-klubissa ihaninta on se että tyyppejä asettuu niin paljon ehdolle :) se kyllä tekee vaikka kymmenenkin tunnin sykosta sen arvosen”.

Sähköisen äänestyksen myötä avautuisi mahdollisuus äänestyskäytäntöjen laajempaan uudistamiseen, demokraattisesti päätettynä tietysti. Nissinen kertoo olevansa avoin ehdotuksille äänestyskäytäntöjen kehittämistä. Yhden sellaisen antaa Maria Markkula, joka kokoustauolla ehdottaa suhteellista vaalitapaa erityisesti viiden kiintiön äänestykseen. Hänen mukaansa halpoja, helppoja ja hyviä sähköisiä järjestelmiä siihen löytyy, jos halutaan. Ovatko politiikan opiskelijat valmiita moisten muutosten mahdollisuuteen?

Kokouksen loppumetreillä on pakko myöntää, että kieltämättä väsynyt nuokkuminen ahtaassa salissa yhdistää. Vähitellen jännitys vaihtuu uneliaisuuteen ja väen vähetessä pidot eivät välttämättä parane, toisin kuin lähteneiden yönä. Koko kokouksen istuminen on omanlaisensa urheilusuoritus, mutta itsensä piinaaminen ei ehkä ole kannatettava saavutus. Miksi niin moni istuu loppuun asti? Kuulin sivusta, kuinka eräät jäsenet esittivät, että syyskokous on oikeastaan vuoden parhaita tapahtumia. Sävy oli ironinen, mutta tavalla, joka ilmaisi aitoa hämmästyksiä siitä, että oikeastaan sanoja puhui totta. Voisiko asia olla niin, että me ihan oikeasti nautimme tästä?

Osalla paikallaolijoista on enemmän energiaa kuin toisilla kello 1.07.

P-klubin syyskokouksien kesto

P-klubin syyskokousten kesto tunteina vuosina 1997-2025.

Syyskokouksessa sanottua:

“P-klubin vuoden suosituin alkoholiton tapahtuma”

*“Mitä ***** onko toi sun mielestä kivaa”*

“Syyskokous on kyllä vuoden top 2 tapahtumissa”

WHO RUN THE WORLD

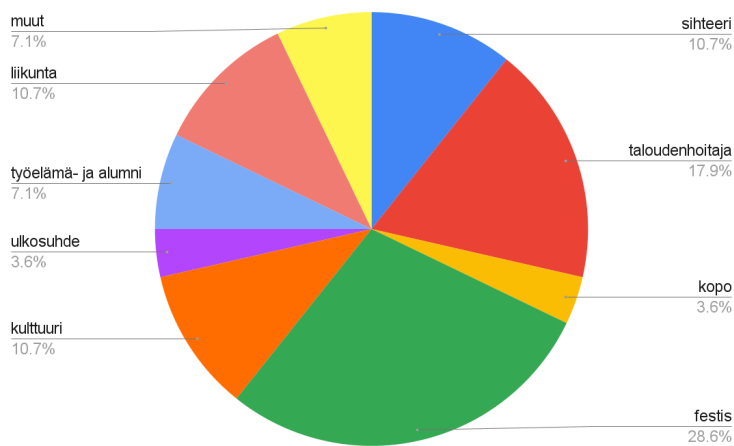
Jesse Metsälä

P-klubin puheenjohtajiston pestitaustat perattuna

Harvassa ovat ne, jotka saapuvat Turku-saliin varta vasten toimintasuunnitelman semantiikkaa hiomaan. Hallitusvalinnat sen sijaan ovat syyskokouksen suola ja yleisön jokavuotinen lempiohjelmanumero. P-klubin hallituksen toiminta on aktiivista ja siinä mielessä kiitettävää, että hallituksen toimiminen ja sinne hakeminen kiinnostavat niin monia. Hallitukseen haetaan monesta eri taustasta: osa on ehtoja järjestöjyriä jo ennen klubiuransa alkua, toiset tulevat kaverin houkuttelemana ja jotkut löytävät itsensä yhdistyksen kokouksen edestä silkasta hetken mielijohhteesta. Itse en edes muista, miksi olen päätenyt aikanaan hakemaan P-klubin hallitukseen ensi kertaa, päiväkirjamerkintäni fuksisyyksyltä kun ovat valitettavan rajatut. Hallitustoimintaan on joka tapauksessa monia motivaattoreita, mikä on elintärkeää, sillä P-klubin hallituksen toiminta on varsin aktiivista. Niin aktiivista hallitustyö usein on, että vain harva hallituslainen kehtaa syksyllä alkaa pohtimaan niinkin hurjaa asiaa kuin toista vuotta P-klubin hallituksessa. Keitä nämä sekopäät oikein ovat? Mistä pesteistä hallitukseen haetaan jatkokautta? Keitä sinne valitaan, ja minkä pestin kädenjälki näkyy klubin toiminnassa eniten? Ketkä tätä lafkaa oikeasti pyörittävät?

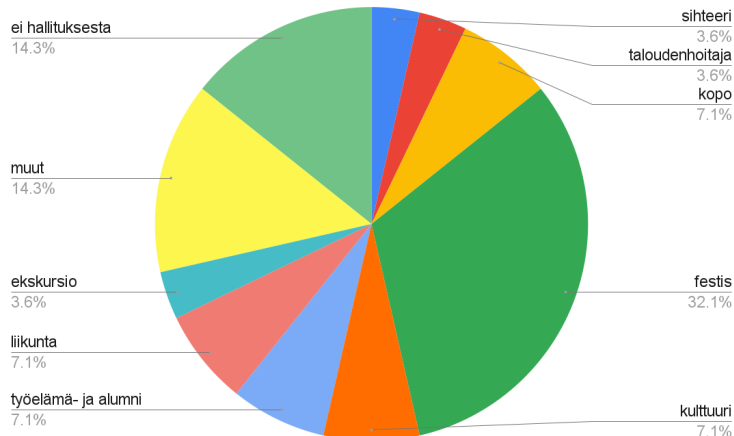
Olen taulukoinut jokaisen P-klubin hallituksen puheenjohtajistoon hakeneen vuodesta 1998 alkaen, paitsi vuosilta 2003 ja 2004, joilta en ole saanut käsiini pöytäkirjoja. Pidän myöhäissyriä sopivana ajankohtana nykymuotoisen hallituksen tutkimiselle, sillä siinä vaiheessa suurin osa nykyisin tunnetuista pesteistä on vakiintunut pysyviksi tehtäviksi hallituksessa. Puheenjohtajiston koostumusta tarkastellessa on syytä huomauttaa, että järjestön perustamisesta aina vuoteen 2007 P-klubissa toimi kaksi varapuheenjohtajaa, mutta tähän tutkimukseen olen huomioinut väliltä 1998–2007 vain ensimmäisen varapuheenjohtajan, sillä tämä pesti valittiin puheenjohtajan kanssa yhteisellä listavaalilla ja on ollut toista varapuheenjohtajaa merkittävämpi. Olen erotellut hakenet henkilöt pesteittäin, minkä lisäksi kategoriaan “muut” olen luokitellut pääosin vanhentuneita pestinimikkeitä, jotka eivät nykyhallituksen kokoonpanossa ole pääpestejä tai pestejä lainkaan, kuten “varainhankintavastaava”, “www-vastaava” tai YOV:tä edeltänyt “valmennuskurssivastaava”.

Yleisen käytännön mukaan P-klubin puheenjohtajisto täytetään miltei poikkeuksetta väistyvässä hallituksessa olleista jäsenistä. Hallituksen ulkopuolelta on iso kynnyks hypätä suoraan puheenjohtajistoon. Ulkopuoliset ovat yliedustettuna etenkin vaalin hävinneissä: kisassa hallituslaista vastaan ulkopuoliset ovat hävinneet joka kerta. Hallituskokemus on keskeistä P-klubin toiminnassa, ja syyskokouksen elektoraatti – jossa vanhat hallituslaiset lienevätkin typerän vahvasti edustettuna – tapaa arvottamaan hallituskokemuksen korkealle. Niin vahva oletusarvo puheenjohtajistolle on asetettu hallituskokemuksesta, että edellistä klubin johtoon muualta pinnistänyttä täytyy hakea aina Marttisen päiviltä asti.

P-klubin puheenjohtajavalinnat vuosilta 1998–2025 peiteittäin

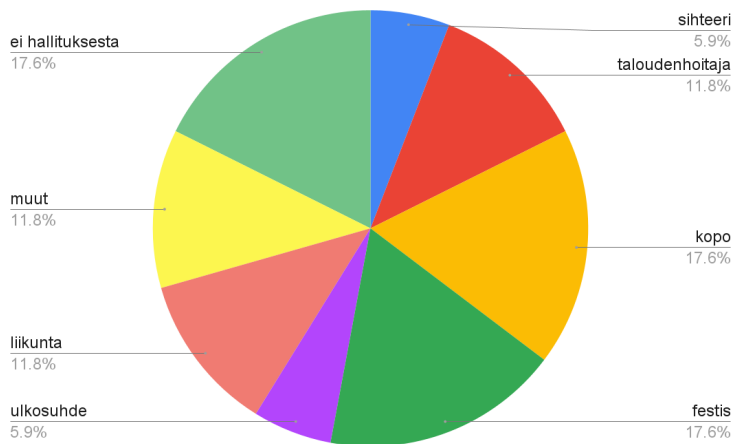
Martine, kuten kaikki muutkin ulkopuolelta sisään päässeet, ovat hakeneet juuri varapuheenjohtajaksi. Puheenjohtajan paikalle sen sijaan on aina haettu hallituksesta; nuijan kahvaan ei ole ollut asiaa ilman asianmukaista karaistumista maanantaisten kasiaamujen kokousskoossa.[1] Tiettyt pestit erottuvat kuitenkin edukseen pj-ehdokkaiden joukosta. Etenkin sihteerit ja taloudenhoitajat ovat kunnostautuneet juuri puheenjohtajaksi hakemisessa, ja näissä pesteissä kartoitetaan ehkä parhaiten P-klubin toiminnan yleiskuvaa. Tuleva pj Eetu Hakulinen mainitseekin toistelleensa grillissä samoja fraaseja sihteerin yleispätevyydestä ja vuosikellosta kuin muuan allekirjoittanut viime vuonna, eikä taloudenhoitajienkaan kerryttämää kokemusta klubin kokonaiskuvasta käy kiistäminen. Varapuheenjohtajien valinnoissa sen sijaan korostuu enemmän monipuolisemmista pestitaustoista ja hallituksen ulkopuolelta hakeminen.

Varapuheenjohtajavalinnat

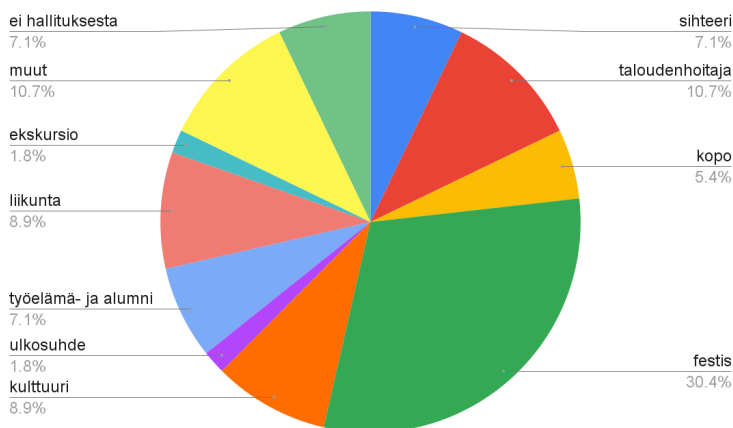
Yksi kaavioista ilmenevä hälyttävä yksityiskohta on koulutuspoliittisten vastaavien heikko osallistuminen puheenjohtajistohakuun. Kopojen jatkokausi on harvinaista etenkin kun huomioidaan, että heitä on kussakin hallituksessa kaksi. Lisäksi jatkokaudelle pyrkivien kopojen valintaprosentti on kaikista heikoin (myös ulkopuolisia hakijoita heikompi!), 50 prosenttia, mikä on matala, kun huomioidaan, että puheenjohtajistovaaleja ei edes pidetä joka vuosi. Miksi kopot ovat niin aliedustettuja, ja miksi heidän menestyksensä on heikkoa vaaleissa? Onko muilla pesteillä tosiaan paljon enemmän ässiä hihassaan, vai eikö koulutuspolitiikkaa todella arvosteta riittävästi P-klubissa?

1: Poikkeusta puheenjohtajien pysyvään hallitustaan ei tuo edes muuan Ville Niinistön valinta vuoden 1997 pj:ksi, sillä toisin kuin nykyään sitkeästi elävä myytti väittää, hän oli hallitustoiminnassa mukana jo vuoden ennen puheenjohtajuuttaan, joskin vain varajäsenenä.

Puheenjohtajistovaalin hävinneet

Kopojen matalaan edustukseen voi liittyä heille usein muita paremmin avoinna oleva urapolku: edunvalvonnan harjoittaminen opiskelijaedustajana yliopiston elimissä. Spekulaatioideni kannalla on myös itse juuri samanmoisen hypyn ottava väistynvä kopo Juho Anttila. Kopot viettävät paljon aikaa oppiaineiden kokouksissa, Juho pohtii, minkä seurauksena heille on muita luonnollisempaa hakea esimerkiksi tiedekunnan johtokunnan kokouksiin edustamaan samoja näkemyksiä. Toisaalta kopot saattavat olla muita hallituksen rivijäseniä pidemmällä opinnoissa, jolloin jatkokausi voi kandikiireiden takia jäädä harkitsematta.

Puheenjohtajistovalinnat yhteensä

Ottakaamme viimein kissa pöydälle. P-klubin puheenjohtajistopaikat tuntuvat valuvan käsitämättömän ylivoimaisesti, ja miltei joka vuosi, festiksille. Festikset sekä hakevat eniten että pääsevät hyvin vahvoilla prosenteilla (85) sisään hallitukseen. He panevat muut pestit täysin nippuun jatkokausissa mitattuna, joten kysymys kuuluukin, miksi juuri festiksistä kauliutuu klubin johtajia?

Entinen festis ja nykyinen varapuheenjohtaja Pihla Posti avaa syitä festisten runsaalle hakuinnolle. Festikset ovat syksyllä vuosijuhlien järjestämisen takia niin tiiviisti kiinni klubin klubin toiminnassa, että siitä on jopa vaikea jättäytyä pois. Hyvin onnistuneet vujut voivat Pihlan mukaan tuoda myös paljon itseluottamusta: jos kykenee järjestämään vuosijuhlat, kykenee myös helposti toimimaan klubin johdossa. Lisäksi festikset tulevat jäsenistölle tutuksi jokaisilta sitseiltä, jolloin heidän panoksensa klubin toiminnalle ilmenee äänestävälle yleisölle kenties muita pestejä selkeämmin. Tästä näkyvyydestä ja panoksesta festikset saavat juuri sitseillä kiitettävästi positiivista palautetta, mikä saattaa vaikuttaa festisten haluun antaa järjestölleen lisää takaisin hakemalla puheenjohtajistoon.

Tämän lisäksi vanhoille festiksille on kasaantunut huomattavasti vaikutusvaltaa klubin toiminnassa. Pihla ja hänen manttelinperijänsä, uusin festis-vpj-pipelinen edustaja Loviisa Pitenius eivät turhaan korosta festiskultiksikin kutsutun verkoston merkitystä festisten työssä. Kenties kaikkia muita pestejä paremmin juuri vanhoilla festiksillä on luonnollinen ja jatkuva kanava monivuotiseen yhteistyöhön vuosijuhlatoimikuntien muodossa. Festisten toiminta pareissa on myös merkittävä apu heidän toiminnalleen. Juuri vahva vanhojen festisten tukiverkko ja festisparin hyvä yhteishenki merkitsivätkin paljon omalle jatkokaudelle hakemisessa, toteaa Loviisa. Puheenjohtajistossa festikset voivat myös toimia parhaiten juuri Loviisan mainitseman tukiverkon asemassa auttamassa uusia juhlavastaavia.

“Festis, festis, festis, festis, festis.” –Harri Holkeri, 1978

Onko tosiaan niin, että P-klubi on festisten maailma, ja me muut vain elämme siinä? Hätä ei ole tämän näköinen. Festisten tuplapaikat puheenjohtajistossa ovat onneksi harvassa, ja tuleehan tuleva puheenjohtajakin sihteerien ja taloudenhoitajien edustamalta yleiseltä sekatyöläislinjalta. Hallitus ei myöskään rajoitu puheenjohtajistoon, vaan sen rivijäsenten pestit pääsevät kyllä näkyviin vuoden aikana useiden eri tapahtumien ja projektien muodossa. Loppujen lopuksi on ihan kiva, että tässä firmassa harjoitetaan muutakin kuin juhlimista – jos edes joka toinen viikko.

Entä jos ei olisi sukupuolta?

Liia Matikainen

*Minä näin ne sinun kuvasi naisista. [. . .]
Poikkeavatko he ajattelutavoiltaan paljonkin sinun
sukupuolestasi? Ovatko he kuin eri lajia?*

*Eivät. Tai ovat kai. Ei, eivät tietenkään, eivät varsi-
naisesti. Mutta se ero on hyvin tärkeä. Luultavasti
tärkein seikka, kaikkein voimakkain yksityinen teki-
jä ihmiselämässä on se onko hän syntynyt mies- vai
naispuoliseksi.*

Olemme tottuneet siihen, että kirjallisuus leikittelee inhimillisyyden rajoilla. Ikuinen elämä, aikamatkustus, yliluonnolliset voimat – kaikkea on kokeiltu ja niistä on tullut vakioelementtejä erityisesti fantasiakirjallisuudessa. 60-luvun lopulla feminismin toisen aallon aikaan Ursula K. Le Guin leikkeli urauurtavalla tavalla sukupuolen käsitteellä tieteisromaanissaan Pimeyden vasen käsi. Tartuin kirjaan sattumalta etsiessäni internetin syövereistä luettavaa jotakuinkin kriteereillä ”talvista” ja ”ajatuksia herättävää”, mutten heti ymmärtänyt miten merkittävään teokseen olin törmännyt.

Teoksessa, jonka voisi parhaiten kategorisoida antropologiseksi scifiksi, avaruuden kansat ovat perustaneet poliittisen yhteisön, jonka tavoitteena on edistää kauppaa ja innovaatioiden leviämistä planeettojen välillä. Kaukana muista asutetuista planeetoista sijaitsee jäinen Gethen, jossa kesä on yksi ohikiitävä hetki ja olosuhteet muistuttavat talvista Siperiaa. Gethenissä elävät kansat ovat kehittäneet itselleen useita selviytymismenetelmiä äärimmäisiä pakkasia ja pitkää talvea vastaan. Yksi niistä, väittää Maasta Getheniin saapunut diplomaatti, on se, etteivät nämä kansat edes tunne sodan käsitettä. Kun pakkasta on 40 astetta, ei resursseja tuhlaata taisteleamiseen. Havainnosta huolimatta Gethenin kaksi suurvaltaa elävät jatkuvassa jännitteessä ja konfliktin uhkaa purkautua valloilleen. Kirja onkin aikansa tuote. Nimittäin kylmän sodan ajan. Tarinan päähenkilö, Genly Ai, on lähetetty planeettojenvälisen liiton lähettilänä tunnustelemaan poliittista ilmapii-riä. Hänen tavoitteenaan on saada Gethen suostuteltua mukaan liittoon.

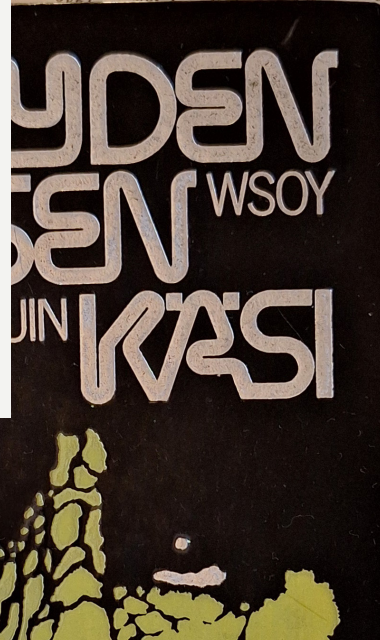
Meidän mittapuullamme Gethenin asukkaat ovat poikkeuksellisia. He eivät ole miehiä eivätkä naisia. Meidän termeillämme he ovat sukupuolettomia, paitsi ollessaan kemmerissä, joka vastaa joidenkin eläinten kiimaa. Kemmerissä ihminen omaksuu joko miehen tai naisen roolin voimatta itse siihen vaikuttaa. Omaksuttu rooli ei ole aina sama, vaan voi vaihdella. Kuka tahansa voi synnyttää lapsia.

Kirjan lukeminen vuonna 2025 on hämmäntävä kokemus, sillä sen teemat ovat edelleen niin relevantteja, ja silti ajan kuva heijastuu esimerkiksi sanavalinnoista ja sisäistetyistä oletuksista, joita 60-luvun tietoisimmankaan feministin ei olisi vielä voinut olettaa kyseenalaistavan.

Sukupuolettomuudesta ei ole koskaan tullut samanlaista kirjallisuuden klassista elementtiä kuin vaikkapa kuolemattomuudesta. En voi olla pohtimatta, johtuuko tämä siitä, että käsityksemme sukupuolesta on edelleen niin kaavoihinsa kangistunut. On epäilemättä kirjailijoiden joukko, joka tahtoo välttää teoksensa turhaa politisointia ja siten kiertää tämän kaltaiset aiheet kaukaa. Ja ne, jotka tahtovat käsitellä aihetta, lähestyvät sitä ennemmin yksilöiden kokemuksen kautta. Transsukupuoliset ja ei-binääriset ihmiset sekä heidän kokemansa haasteet ja syrjintä ovat todellisia, Le Guinin maailma on kuviteltu ja sellaisenaan mahdoton. Ymmärrettävästi vihapuheen ja polarisaation aikakaudella sukupuolettomuudella leikkittely voisi helposti kääntyä tietynlaiseksi karnevalisoinniksi. Sen sijaan, että ymmärrettäisiin ajatuskokeen merkitys koko normijärjestelmämme uudelleenmäärittelyynä, olisi helppo virhetulkinta se, että sukupuolikäsitystä venyttämällä yritetään tehdä pilaa kaikista, jotka eivät sovi yhteiskunnan binääriseen normiin.

Myös Le Guinin teos on uraauurtavuudestaan huolimatta sukupuoliroolien vanki. Parhaita yrityksistäni huolimatta minulle ei aina selvinnyt, oliko teoksen naisvihamielisiltä kalskahtavissa osioissa kyse tahallisesta provosoinnista vai yksinkertaisesti siitä, että se on kirjoitettu 60-luvulla. Kun getheniläinen ihminen on jollakin tapaa epämiellyttävä, kuvailee Maasta saapunut diplomaatti häntä naiselliseksi. Ja kun ihmisiin viitataan – ainakin suomennoksa – he ovat aina päähenkilön silmissä oletusarvoisesti miehiä.

Pimeyden vasen käsi kääntää meidän normimme ylösalaisin ja ympäri ja ravistelee. Gethenin yhteiskunnassa perverssin leiman saavat ne, jotka elävät jatkuvasti yhdessä ja samassa sukupuoliroolissa. Kuningas jää äitiyslomalta synnyttääkseen perillisensä. Äitiys tai vanhemmuus ylipäänsä ei ole työelämässä huomiota herättävä tekijä. Sosiaaliset vastuut jakautuvat tasaisesti.

Maasta saapunut Genly Ai on hämillään. Hän on sisäistänyt saman binäärisyyden, jota meidänkin yhteiskuntamme yhä elää ja uusintaa joka päivä. Kenties siksi hänen aivonsa eivät voi lakata sovittelemasta vierasta yhteiskuntaa tuttuun ja turvalliseen muottiin. Genly näkee ihmisissä miehellisiä ja naisellisiä piirteitä ja rikkoo etikettiä tiedustellessaan, montako lasta hänen vuokranantajansa on synnyttänyt. Edes Gethenissä hän ei pääse irti sukupuolensa asettamista sosiaalisista rajoitteista. "Saattaa johtua henkilökohtaisista, rodullisista, sosiaalisista tai seksuaalisista syistä – miten voisin edes arvata, minkä vuoksi Ai ei saa itkeä?" pohtii getheniläinen Genlyn omituista tapaa kätkeä kasvonsa itkiessään.

Vaikka tällaista teosta ei todennäköisesti kirjoitettaisi 2020-luvulla, juuri sen mahdollisuus kiehtoo. Miten erilainen olisi kohtaaminen 2000-luvun hahmon ja Gethenin jääplaneetan asukkaan välillä? Osaisimmeko olla avomielisempiä ja ymmärtäväisempiä? Olisiko kohtaaminen loppujen lopuksi lainkaan helpompi meille kuin 60-luvun ihmiselle?

Historiallinen Pohjola, vieras maa

Teksti ja kuvat: Lauri Mäkelä

Syksyn 2025 Historian Opiskelijain Liiton seminaari järjestettiin Perämeren perukoilla, marraskuussa Oulussa. Kaukainen kotimaanmatka tarjosi ainutkertaisen elämyksen, jonka kronikan olen pyrkinyt parhaan mukaani taltioimaan matkan varrella.

14.11.2025, aamu

On kylmä ja aikainen perjantiaamu. Yön pimeys kätkee taivaan harmaat pilvet verhoonsa, kun matkaan rautatieasemalle. Vaikka herätys on ollut varhainen, junalippu kävi näin halvemmaksi, mikä tarjoaa kaivattua piristystä kaamoksen keskelle. Junan lähtiesä liikkeelle, väsymys haihtuu ja toivo nousee sen tilalle. Edessäni siintää kaukainen vaellus, jonka aikana tulen oppimaan uutta kotimaamme kaukaisista tienoista, kuten myös humanistisista ystävistämme. Näkyköhän tähän aikaan vuodesta jo revontulia?

Päivä

Saavuttuani Ouluun käyn heittämässä tavarani majoittavan kaverini luo ja lähden pienelle nähtävyyssierrokselle. Pääsen ihailemaan Toripoliisia ja suoritan pyhiinvaelluksen kaupungin tilaa juulistavalle katutaiteelle. Hämmästelen myös kuinka pohjoinen maa on jo lumen peitossa, vaikka on vasta marraskuu. Revontulia ei kuitenkaan näy.

Ilta

On aika tarttua härkää sarvista ja tutustua uusiin ihmisiin. Matkaamme Oulun yliopiston kampuksen läheiseen kuppilaan, jonne ilmaantuu muitakin historian opiskelijoita. Kyseessä on illan ohjelman, pubikierroksen, ensimmäinen rasti. Paikalliset esittelevät minulle ”Mitä helvettiä”-shotin, jonka kanssa teenkin pian tuttavuutta. Meille vierailijoille esitellään myös Oulun Etelä- ja keskipohjalaisen osakunnan torppa monine perinteineen. Jatkamme matkaa kohti keskustaa samalla kiertäen paikallisia baareja ja tutustuen oululaiseen julkiseen liikenteeseen. Myös täkäläiset ovat omaksuneet modernit teknologiset innovaatiot, sillä bussilipun voi maksaa lähimaksulla. Kätevää, kuten kotonakin. Lopulta minä ja kaverini päätämme painaa puuta, jotta huomisellekin riittäisi energiaa.

15.11.2025, aamu ja päivä

Itse seminaaria varten matkaamme Oulun yliopistolle, jonka arkkitehtuuri on omalla tavallaan ikimuistoinen. Kyseessä on yksi suuri sisäkampus, eli koko yliopisto on yhden katon alla; sen voi siis kulkea päästä päähän käymättä lainkaan ulkoilmas-
sa. Seminaarille varatussa tilassa saamme kuulla pohjoisen käskynhaltijoista ja tervan historiallisesta merkittävydestä. Lounastauolla käymme kampuksen opiskelijahintaisessa nuudelibaarissa, mistä jatkammekin paikallisen opiskelijan pitämälle seminaariohjelman ulkopuoliselle pienimuotoiselle kampuskierrokselle. Yliopiston käytävät ovat pitkiä ja salit tilavia. Kuinka monta tarinaa, kuinka monen opiskelijan kohtalon, mahtaakaan tämä sivistyksen linnake kätkeä sisäänsä. Kuinka pieni itse olenkaan, mutta samalla osa jotain suurempaa. Palatessamme seminaariin ovat ammattiliittojen osuudet ehtineet päättyä, mutta sentään olen nyt kampuksen verran sivistyneempi. Koska viimeinen puhuja ei sairastumisen vuoksi päässyt paikalle kertomaan sisällissodan aikaisista punaisista, lähdemme haalarimerkkiostosten jälkeen takaisin kaupungille. Ehdimme levätä hetken ennen illan sitsejä.

Ilta

Sitsit sitsaamme siistissä sisätilassa. Vaikka Humanistisen killan vuosijuhlat rokottavat paikallisten opiskelijoiden osallistujamäärää, on paikalla kuitenkin etelästä asti matkanneita historian ystäviä. Seremoniamestareiden saunan iskut kiinnittävät joka kerta huomiomme, kun heillä on asiaa (ja jano). Kuri ja järjestys on tuttua näinkin kaukana pohjoisessa, kuten myös jokaiselle sitsaajalle suotu puheenvuoro, joiden aikana hyödynnämme rohkeasti retoriikkaamme. Pääsemme kukin toivomaan laulua läsystä ja paikalla olijoiden ainejärjestölaulutkin tulevat kaikille tutuiksi; klubiamme edusti tällä kertaa Sitsit tuomiokirkossa, jonka pääsin johtamaan. Pienemmästä mittakaavastaan huolimatta sitsit ovat innokkaiden sitsaajiensa ansiosta riemukas kokemus. Mielet virkeinä ja kurkut käheinä suuntaamme turkulaisella porukalla omille jatkoillemme.

16.11.2025, aamupäivä

Saavumme sillikselle kampuksen lähellä sijaitsevaan harrastetilaan, jossa on tarjolla eetvarttia tekemää purtavaa. Muutkin turkulaiset löytävät paikalle ja ehdimme hengailemaan hyvän tovin paikallisten kanssa, sekä osallistumaan historialliseen tietovisaan. Lopulta on aika hyvästellä ja suunnata pikaruokalan kautta junaan.

Ilta

Juna matkaa kohti Turku, tuttua etelää. Viikonloppu on ollut antoisa, ja kotimaani kaukaisemat kolkat ovat tulleet minulle paremmin tutuksi. Vasten junan kylmää ikkunaa, muistelen lämmöllä kokemaani sekä tapaamiani ihmisiä. Tulokset puhuvat puolestaan: kotimaanmatkailu on erittäin kannattava tapa virkistäytyä kesken stressaavaa lukukautta ja ikimuistoiset kokemukset odottavat meitä yllättävänkin lähellä, kunhan uskallamme ylittää oppiainerajat. Silloin tehdään historiaa!

Tämän juttusarjan ja oman kandidatutkielman valmistumisen myötä haluan sanoa jokaiselle klubilaiselle, että opinnäytetyö on oikeastaan ihan kiva juttu. Prosessi tuntuu alkuun pelottavalta, sillä harva on ennestään tehnyt mitään vastaavaa, minkä lisäksi aiheen löytäminen voi tuntua tuskalliselta. Myös työmäärä voi tuntua uuvuttavalta tai jännittävältä, mutta kun uskaltaa kysyä apua henkilökunnalta, jutella kanssaopiskelijoiden kanssa ja valita aiheen, joka aidosti kiinnostaa, tulee tutkielman teosta miljoona kertaa helpompaa. Kannattaa muistaa myös se, että teet itsellesi karhunpalveluksen hoitamalla mahdollisesti puuduttavalta metodologiakurssit kunnialla ja keskittyen – se palkitsee lopulta. Luottakaa siis itseenne ja nauttikaa joulun ajasta!

1. Kuka olet ja mistä aiheesta teit opinnäytetyösi?

Olen Sabi, eli Charlotta Leponiemi. Valmistuin Turun yliopistosta valtiotieteiden maisteriksi valtio-opin pääaineesta viime vuoden keväällä. Olen aloittamassa vuodenvaihteessa väitöskirjaa valtio-opin oppiaineelle ja asuskelen Brysselissä. Tein graduni suomalaisten asenteista ilmastonmuutosta ja energiamuotoja kohtaan sosiaalisen identiteetin näkökulmasta, eli tein asennetutkimuksen regressioanalyysillä.

2. Miten päädyit kyseiseen aiheeseen?

Aloitin maisterintutkinnon harkassa Washingtonissa Suomen suurlähetystössä, jossa seurasin jonkun verran ilmastopäätöksentekoa. Kirjatenttien alkaessa päätin, että valitsen aiheen niiden perusteella. Rakastin niitä filosofian kursseja, mutta vaikutuksen teki erityisesti kestävän tulevaisuuden politiikan kurssi ja Jevonsin paradoksi, jonka ympärille koko gradu syntyi. Mainitsin lopulta koko paradoksin gradussa vaan kerran, perus. Kuitenkin yhteiskunnallisten tapahtumien vaikutus kulutuskäyttäytymiseen on mielestäni mielenkiintoinen ilmiö, erityisesti ilmaston osalta.

3. Mikä oli kiinnostavin löydös tai havainto, minkä teit?

Sieltä löytyi kaikenlaista mielenkiintoista, mutta varmaan yksi ainakin se, että tulotasolla ei ollut merkitystä energiamuodon suosimiseen. Mun data oli vuodelta 2016, mutta olisi mielenkiintoista tietää, miten Venäjän hyökkäys Ukrainaan on vaikuttanut siihen, miten ihmiset suhtautuvat ylipäänsä sähkön hintaan ja siihen, kuinka ekologinen se sähköntuottaja on.

4. Minkä koit haastavimmaksi graduprosessissa? Entä palkitsevimmaksi?

Samaan aikaan palkitsevin sekä haastavin asia oli tehdä gradu päivätyön ohkeen. Gradun kirjoittaminen työpäivien jälkeen voi olla tosi työlästä, mutta samaan aikaan se oli mukava ja miellyttävä projekti, joka toi tosi kivaa vaihtelua arkeen. Todella välitän mun gradun aiheesta, niin tosi mielelläni sukelsin ilmastopolitiikan maailmaan pitkienkin työpäivien jälkeen. Valitkaa siis aihe, mikä saa teidät ihan liekeihin!

5. Jos saisit tehdä ihan mihin vaan aineeseen mistä vaan aiheesta gradun, niin mitä tutkisit?

Vertaisin Taru Sormusten Herrasta-kirjan suomenkielisiä käännöksiä (uusinta ja vanhinta), ja syvennyisin siihen, mitä eroja niissä on ja miten ne vaikuttavat tarinan diskurssiin. Eli kielitieteisiin, koska jos opiskelisin vielä aineen niin haluaisin opiskella kielitieteitä.

Collarit, hupparit, t-paidat, kassit,
pipot ym. ainejärjestöille toimittaa
srt-mainostekstiilit.com

SRT
MAINOSTEKSTIILIT

SRT-Mainostekstiilit Oy
Putkikatu 21 A,
21110 Naantali

+358 400 533 479
myynti@srt-mainostekstiilit.com
Facebook: Srt-Mainostekstiilit Oy

Takaisin tekstiin – onko tuntemamme sosiaalisen median aika loppumassa?

Teksti: Kristiina Karvonen

Marraskuun lopussa maailmanlaajuisia suosiota saavuttanut artisti Charli XCX kertoi elämästään pop-tähtenä raa'alla ja rehellisellä tavalla Substackissa. Pitkä teksti avaa artistin ajatuksia liittyen tähteyteen ja sen varjopuoliin tavalla, jota harvoin näkee popkulttuurimaailmassa. ”Sometimes being a pop star can be really embarrassing”, tähti kirjoittaa. Tähten tapa sanoittaa tunteitaan ja ajatuksiaan on mieleenpainuva, ja teksti aiheutti paljon analysointia ja purkua omassa algoritmssani, internetin tutuimmassa ja turvallisimmassa kolkassa. Keskusteluissa toistui sama toteamus artistin valinnasta kirjoittaa teksti nimenomaan Substackiin. Mutta miksi hän teki niin?

Substack on mediasovellus, joka yhdistää piirteitä monista eri sosiaalisen median alustoista, kuten Instagramista ja X:stä. Käyttäjät voivat julkaista kuvia tai mielipiteitä, mutta kaikkein kiinnostavinta alustassa on artikkelit. Substackissa suosituinta on nimittäin teksti. Poikkeuksellisesti lyhyet mielipiteet tai päivän hauskat kertomukset eivät täytä etusivua, vaan sovelluksessa selataan ensisijaisesti mielipidekirjoituksia ja artikkeleita kaikesta maan ja taivaan väliltä. Media-alusta on kuitenkin onnistunut ymmärtämään nykyisen ihmiskunnan aivoja, sillä tekstien lomassa on kommentteja julkaisuista ja lyhyitä videoita. Niistä saa juuri sopivasti dopamiinia, kun silmät alkavat väsyä. Substack onkin ymmärtänyt paljon siitä, mikä tekee media-alustasta menestyskekkään.

Ihmiset ovat siirtyneet papereiden lukemisesta puhelimelle. Sosiaalisen median loputon tarjonta mahdollistaa sen, että yhtäkään ainutlaatuista omaa ajatusta ei tarvitse muodostaa haluamattaan. Loputon selaaminen tuottaa monelle nautintoa, koska viihde antaa turvaa pelottavan tylsyyden sijasta. Kaikella on kuitenkin rajansa. Viime aikoina sosiaalisessa mediassa viraalin maineen ovat saaneet haasteet, joissa ”tylsyyttä rawdogataan”. Videoissa kameraan päin asetetaan kello pyörimään tunniksi, ja videolla oleva ihminen istuu tunnin ajan ilman mitään laitteita tai viihdykettä.

Hän on siis yksin tylsyydessä. Haasteen tarkoitus on kehittää keskittymiskykyä vieroittumalla sosiaalisesta mediasta. Haaste on merkki vastarinnasta. Kuten sanottu, kaikella on rajansa, ja nyt alamme saavuttaa sosiaalisen median ja sisällöstä jäävän ähkyn rajaa. Tästä kertoo myös Substackin suosio.

Siirtyminen nopeista videoista, kovista äänistä ja kirkkaista väreistä kohti pitkiä tekstejä on yllättävää. Juuri siksi se on merkki siitä, että tuntemamme sosiaalisen median alustat ovat saaneet varteen otettavan kilpailijan. Toisaalta läsnä on myös toinen argumentti: trendit. Trendit ovat kenties merkityksellisempiä kuin koskaan ennen, ja yksi trendi voi luoda toisen. 2000-luvun muoti, estetiikka ja jopa kehot ovat keränneet suosiota viime vuosina. Mutta mikä olisikaan enemmän Y2K kuin bloggaaminen? Kertooko Substackin suosio nimenomaan nostalgiaa ja 2000-luvun romantisoinnista? Substack on helppo tapa kenelle tahansa luoda blogimaista sisältöä. Kun sosiaalisen median muut alustat ovat keränneet valtavaa suosiota, ovat aikaisemmat blogisivustot jääneet kehityksen ulkopuolelle. Nyt saatavilla on kuitenkin uusi, raikas ja ennen kaikkea suosittu alusta, jossa omat tekstit voivat menestyä. Onko tämä siis paluu takaisin blogimaailmaan?

Joka tapauksessa kaikki nämä asiat viestivät siitä, että Substack ymmärtää aikaamme. Charli XCX kirjoitti tekstinsä Substackiin, koska se on paikka ilmaista asioita pitkän kaavan kautta ilman toimittajan välikättä. Kyseinen huomio sopii mainiosti supertähdille, mistä kertoo myös muiden julkisuuden henkilöiden liittyminen alustalle. Itse sovelluksen menestys on kuitenkin merkki muustakin kuin popkulttuurin kerman sananvapauden ilmaisusta. Se on merkki siitä, että olemme siirtymässä erilaiseen sosiaalisen median aikakauteen. Vai onko tämä vain paluu vanhaan?

D O R I S

P - K L U B I

DORIS

Y Ö K E R H O

Linnankatu 18
TURKU

IG fredrik_bar
FB FredrikBar

FUKSIGRILLI

Fuksigrilli-gallup on kerätty tänä vuonna pikkujoulusitseiltä, jossa fuksit ovat saaneet keksiä itselleen salanimen ja päässeet vastaamaan toinen toistaan kinkkisempiin kysymyksiin. Millainen mielenmaisema vuosikurssilla on? Lue alta!

- 1. Suurin P-klubi kulttuurishokki?**
- 2. Mikä on parasta P-klubissa?**
- 3. Kastajaiset, kostajaiset, pikkujoulut vai trivial perseet?**
- 4. Mitä politiikka on?**
- 5. Fuksisyksyn mieleenpainuvuin hetki?**
- 6. Millainen P-klubi on 50 vuoden päästä?**
- 7. Paras kurssi ja luennoitsija tähän mennessä?**
- 8. Mikä fiilis pikkujoulusitseistä?**

DJ Matkanjohtaja

1. Aika vähän kaaosta, mä aattelin et opiskelijatapahtumis olis enemmän kaaosta, mutta P-klubi ei oo kaaoksellinen.
2. Yhteisöllisyys! Oikeesti tääl on ihanat ihmiset, tääl on hyvä meno koko ajan.
3. Trivial Perseitä on kyllä hehkutettu niin paljon, mä ootan sitä kuin kuuta nousevaa. Mut tänään on hyvä meininki.
4. Öh, se on P-klubi.
5. Kostajaisten rastinvetäminen. Se oli upeeta, se oli vitun hauskaa.
6. Omg, toi on aika vaikee... mä oon 70, mä toivon et mä nään sen päivän vielä. Ei mitään hajuu tiedäksä, kaikkee voi tapahtuu.
7. Ei voi vastata, herranjumala, ei oo ketään kuka ois silleen jotenki sytyttäny.
8. Suunta vaan ylöspäin oikeesti, nyt on jo hyvä meininki niin mikä se voi olla kolmannella näytöksellä... odotetaan.

Tonttu Toljanteri

1. Kastajaiset!
2. Yhteisö ja juhlat.
3. Kastajaiset ehdottomasti, niissä on eniten menoa ja meininkiä.
4. Taistelua hyvien ja huonojen asioiden puolesta.
5. Tarinat Juha Vuoresta.
6. Satavuotias, toivottavasti. Perinteitä kunnioittava hyvä vanhus.
7. Pitkä hiljaisuus... Ville Soimetsä, ihan vaan hiusten perusteella.
8. 6 / 5

V-Doc

1. Tää määrä, mitä täällä juodaan viinaa.
2. Nää bileet.
3. Kastajaiset, ehkä.
4. Älä kysy tollasii! Apua! Mulla ei vielä tähän oo vastausta.
5. Nyt oli paha... ehkä fuksisitsit.
6. Aika pitkä aika... varmaan entistä parempi vielä, kehittyy hyvään suuntaan. En kyllä tiedä, mikä se suunta on.
7. Antti Pajala, data-analyysi! Ihan vitun hauskaa. Se oli vaan jotenkin niin ihana, symppis ja tosi söpö.
8. Hyvä fiilis, ei mitään valitettavaa.

Botswanan sotarikollinen

1. Viinan määrä... vähäinen.
2. Päivystykset
3. TP:tä ei oo kokeiltu. Tähän mennessä pikkujoulut, mutta TP:stä on kovat odotukset.
4. Huokaus. Turhanpäiväistä, kaikki voitais ratkaista paremmin.
5. Kastajaiset
6. Perinteikäs ja samanlainen.
7. Poliitiikan teorian klassikot ja Torssonen. Kommunismi.
8. Aivan helvetin hienoa!

Journalisti

1. Ehdottomasti tämä sisäsiittoisuus.
2. Semmonen tietty yhteisö mikä P-klubia yhdistää.
3. Näistä kyllä kastajaiset on se ykkönen, mutta Trivial Perseitä ei oo vielä koettu.
4. Poliitiikka on sitä... ennen kaikkea se on henkilökemioita. Usea joukko ihmisiä sopii asioita, sitä on poliitiikka.
5. Toi on kyl vähän vaikee, niitä on niin monta. Kyllä se on Samulin siniset lehdet kastajaisissa. Siinä oli meininkiä ja hyvä tunnelma.
6. Kasvattaa valtaa ja edelleen kokoaan suurempi ainejärjestö.
7. Tähän mennessä niitä on ollu aika vähän, paha arvioida. Tähän mennessä kyllä P1-kurssi ja Henri Vogt. Hän on erittäin hieno mies ja persoonallinen henkilö, minkä jokaisen pitää kokea.
8. Erittäin hyvä, tää on kyllä onnistunut tapahtuma, ja hyvät oli laulunjohtajat ja hyvä oli ylipäättään meininki täällä, että kaikki on oikein hyvin.

E-Dawgg

1. Soimetsän hiukset legit.
2. Yhteisöllisyys, I love you all oikeesti.
3. En oo nyt kokenut trivial perseitä niin nyt täytyy sanoa, että pikkujoulut, koska tänään on ollu helvetin hauskaa.
4. Poliitiikka on vallankäyttöä.
5. Kaikki kaverit ja ihanat ihmiset joita on tavannut täällä.
6. Siis ihan samanlainen mutta parempi. 50 kertaa tämä.
7. Soimetsä, mut P1 legit, I love P1. Taustalta: mut sit se on valtio-opis... Mä oon valtio-opis, mitä vittuu!
8. Tosi kova, tosi kiva meno

Han Solo

1. Ihmiset on laajemmin poliittisella spectrumilla kun luulin.
2. Se että ketään ei haittaa, jos mä alan puhua politiikasta sosiaalisessa functionissa.
3. Trivial perseissä en ole vielä ollut, niitä odotan innolla. Sanoisin että kastajaiset.
4. Vitun perseestä ja vitun kivaa samaan aikaan.
5. Se että pääsin kahden tunnin sisällä sisään. Minne, tänne? Ei kun fuksisitseille. Mitä, fuksisyksy vai fuksisitsit?? Hyväksytään.
6. Todennäköisesti me ollaan kaikki palettu ja koko maapallo pois et se ei oo enää olemassa.
7. Paras kussi se politiikan teorian klassikot ja paras luennoitsija se joka piti Karl Marx -luennon.
8. Tosi hyvä.

Seksikäs silli

1. Se kuinka oikeesti läheisiä ihmiset on toistensa kanssa.
2. Se kuinka läheisiä ihmiset on.
3. Mä en oo kokenu trivial perseitä, joten pikkujoulut.
4. Poliitiikka on tosi kivaa ja kannattaa tehdä sitä.
5. Tällä hetkellä pikkujoulusitsit, mutta risteily oli kiva.
6. P-klubilaiset liikkuu mun mielestä ufoilla, mutta yleisesti sama idea.
7. Mä tykkään Vesa Vareksen luontoäänestä.
8. Ihan kivat, mä tykkäsin fuksisitseistä enemmän.

Veronika

1. No ehkä se et jengi oikeesti tanssii tanssilattialla, tää on kreisii mä en oo ikinä nähny näin hyvää menoo.
2. Se et jengi oikeesti innostuu asioista. Siis kun mä olin lukiossa niin ketään ei vittu kiinnostanu mut tääl jengii kiinnostaa.
3. No mä en vielä oo kokenu trivial perseitä niin täytyy sanoo kostajaiset, koska mä olin järkkäämässä niitä niin ne oli iso bile.
4. Poliitiikka on yhteisten asioiden hoitamista yhdessä, sellasta niinku keskustelua.
5. Ne kastajaiset, kun me mentiin yhdessä sinne järveen, kyllä siinä tuli P-klubin henki.
6. Aktiivisempi ja ihanampi ja upeempi kuin koskaan.
7. Täytyy sanoo et P1 ja Henri Vogt jotenki iskee, mulle se on sydämen asia.
8. Pikkujoulusitsit on ollu upeet, niin hienoo nähdä et jengi viihtyy täällä.

STI

1. Ööööh, emmätiiä. Se kuinka ohut pieni sininen on, kaikki sitsikirjat, mitä oon nähny aiemmin on ollu tosi paksuja.
2. Kaikki ihanat ihmiset obviously.
3. En oo osallistunu vielä trivial perseisiin, nää pikkujoulut on ollu tosi ihanat, mut kostajaiset oli tähän mennessä parhaat.
4. Kusetusta
5. Sillis ja rissen buffa.
6. Ihan vitun ikoninen.
7. Benita Heiskasen Introduction to North American studies.
8. Ihan super ihanaa.

TUR

1. Sisäsiittosuus
2. Ihmiset ja ystävät.
3. Kyllä ne kostajaiset oli tosi tärkeä kokemus. Semmonen hauska yhteisjuttu.
4. Poliitiikka on politiikkaa.
5. Varmaan se kostajaisten järkkääminen.
6. STI:tä lainaten niin ikoninen ja varmaan semmonen toinen koti.
7. Varmaan Mika Suonpää Euroopan unioni -luennoilla.
8. Täällä on hyvä meno, ainakin oli jossain vaiheessa.

Proffan KELLARI

Rehtorinpellonkatu 6, 20540 Turku

Kekkosen viisaus; "Parempi että
virkamiehet on kännissä eivätkä tee mitään
kuin että olevat selvinpään ja tekevät
tyhmyyksiä"

Joten valtio-oppineetkin voivat luennon
jälkeen painua sinne mihin aurinko ei
paista - Proffan Kellari!

P-klubin uudet sitsilaulut

Salla-Mari Toropainen

Musiikki liikuttaa, sen merkitys korostuu vaikeina aikoina, se tuo ihmiset yhteen ja kerää yhteisiä muistoja ja kokemuksia talteen jälkipolville. P-klubilaiselle rakas Pieni Sininen ylläpitää perinteitä, klubilaisuutta ja huvittaa mieltä.

Vuoden viimeisessä Walpossa haluaisin hieman muistella kulunutta vuotta 2025 musiikin keinoin. Salainen haaveeni on aina ollut sanoittaa laulu Pieneen Siniseen, joten ehkä tämä on yksi askel kohti tuota tavoitetta. Olen muokannut muutamia meille kaikille tuttuja sitsilauluja tarkoitustani varten, eli kuvastamaan tätä meidän nykyaikaamme.

Löydätte, toivottavasti, jokaisesta laulusta jonkin ajankohtaisen ilmiön, jota olen omalla tavallani käsitellyt. Tämä juttu nautitaan parhaiten ääneen laulaen.

Huom. laulujen uudelleensanoituksiin ei ole käytetty lainkaan tekoälyä. Kaikki epäloogisuudet, virheet ja typerät jutut ovat täysin allekirjoittaneen käsialaa.

Itkut kaupassa

ent. Sitsit tuomiokirkossa
mel. Vanha Holvikirkko

B

*Jo ilta tullut on, laulu soi, kauppa nukkuu
Vain yksi asiakas etsii epätoivoissaan
Kuulu hyllyiltä nyt "HÄH!" - huolet nousee ne pintaan
Onko jauheliha voinut heiltä päästä loppumaan?*

*Kun Marjatta nyt lähtee, ostoksia tekemään
Hän missään tapauksessa ei koske härkikseen
Ja ainakaan Pertti,
ei vois käsittää miksi,
ei vaimo toisi kotiin aitoa, oikeet tavaraa*

*Kai kerran he palaavat normaaliin taas,
Se unta on vielä, mutta kiihottavaa
Nyt itkuvirret soivat, Facebookissa tarinoivat
He kertoa sen voivat: "kadonnut jauheliha on!"*

Pikku kakkosen uusi posti

mel. Pikku kakkosen posti

*Pikku kakkosen posti
postilokero 667
67677 Tampere 67
Pikku kakkosen posti*

LOVE U

dot mana 23

Oxfordin sanakirjan vuoden sana 2025

ent. No onkos tullut nyt?
mel. No onkos tullut kesä

*No, onkos tullut kesä,
nyt, pikkulinnuille, nyt - talven keskelle?
ja laitetaankos pesä,
omstart, nyt, nyt, nyt,
mellan sup - myös pikkulinnuille?*

*On kuusi kynttilöitä
nyt, omstart, nyt, NYT -
käynyt kukkimaan, pimeitä talven öitä
nyt, nyt, NYT, NYT - ehkä valaistaan!*

*Ja vanhakin nyt, OMSTART,
NYT, NYT - nuortuu,
kuin lapsi leikkimään nyt -*

*JA KOUKKUSELKÄ NYT,
NYT - SUORTUU, NIIN KAIKK' NYT -
ON MIELISSÄÄN NYT -
NYT, NYT, NYT, NYT, NYT,
NYT, NYT, NYT, SKÅL!!!!*

Englandia

mel. Finlandia

*Oi Suomi, look, Sinun day koittaa
Night's uhka karkoitettu on jo gone
Ja mornign's kiuru kirkkaudessa play-aa
Kuin itse sky's kansi sois
Night's vallat aamun valkeus now voittaa
Sun day koittaa, oi motherland*

*Oi rise, Suomi, lift korkealle
Pääs seppälöimä great muistojen
Oi rise, Suomi, show maailmalle
Sä että evicted orjuuden
Ja ettet bent sä sorron alle
On aamus began,
motherland*

23

SHSH 25

VAIKKO PENKKI

**GUADALAJARA
MEKSIKO**

KUVAT & TEKSTI: JENNA SUMMALA

¡Hola a todos y saludos de México!

Meksikosta tulee varmaan kaikille ensimmäiseksi mieleen tacot ja tequila eikä varmasti-kaan vaihto-opiskelu. Onneksi Meksikossa vietetyn kevään jälkeen voin todeta, että vaikka kumpikin edellä mainittu on vahvasti läsnä, niin maa on myös paljon muutakin. Jo heti alusta lähtien Meksiko hurmasi minut, sillä maa on hyvin erilainen verrattuna Suomeen. Ruoka on paljon muutakin kuin vain tacoja ja kulttuuri on hyvin monipuolinen useine alkuperäiskansoineen. Myös paikalliset ovat hyvin ystävällisiä ja valmiita auttamaan pienimmissäkin asioissa, mikä suomalaisen kulttuuriin tottuneena tuntui aluksi hieman oudolle.

Mediassa puhutaan paljon siitä, miten vaarallinen maa Meksiko on. Vaikka osittain tämä pitääkin paikkansa, niin maalaisjärkeä käyttämällä ja paikallisia kuuntelemalla pääsee pitkälle. En esimerkiksi kulkenut pimeällä yksin tai liikkunut alueilla, joista paikalliset olivat varoittaneet. Pakko kuitenkin myöntää, että aluksi ajatus vaihdosta Meksikossa oli hieman kauhistuttava, koska olin kuullut paljon tarinoita huumekartellien toiminnasta ja niihin liittyvästä rikollisuudesta. Jälkikäteen todettakoon, että vaikka maassa on paljon rikollisuutta ja sen mukanaan tuomia lieveilmiöitä, on Meksiko paljon monipuolisempi maa, kuin mitä alkuun olisin voinut kuvitella, eikä niin vaarallinen kuin pelotellaan.

Alun perin Meksiko valikoitui vaihtokohteeksi hieman vahingossa, sillä halusin vaihtoon maahan, jossa voisin parantaa espanjan kielitaitoani ja totesin vaihdon olevan hyvä mahdollisuus lähteä Euroopan ulkopuolelle pidemmäksi aikaa. Niinpä aloin tutkimaan tarkemmin latinalaisen Amerikan maita ja näistä Meksiko kuulosti kaikista mielenkiintoisimmalta. Kun päätös vaihtopaikasta tuli, lähipiiriini oli enemmänkin kauhuissaan kuin ilois- saan, sillä hekin olivat kuulleet tarinoita Meksikon vaarallisuudesta. Pienen vakuuttelun jälkeen kaikista pahin pelko hävisi, ja he osasivat iloita vaihtopaikastani (toki äitini edelleen kertoi varautuvansa yölliseen lunnaspuheluun).

Meksikon länsipuolella, Jalisco osavaltiossa sijaitseva Guadalajara on maan kolmanneksi suurin metropolialue ”vaan” 5,2 miljoonalla asukkaallansa. Alue on tunnettu asioista, joita monet ihmiset pitävät ”kaikista meksikolaisimpina”, kuten tequila sekä mariachi-musiikki. Kyseiset asiat ovat hyvin läsnä alueella, sillä osavaltiossa sijaitsee muun muassa Tequila niminen kaupunki sekä lukemattomia tequila tehtaita. Guadalajara ja Jalisco ovat kuitenkin paljon enemmän, sillä alueella riittää paljon nähtävää ja koettavaa jokaiselle.

Meksiko on maana todella laaja, enkä itsekkään tajunnut sitä, ennen kuin aloin tutkia asiaa tarkemmin. Ennen vaihtoa ajattelin tekeväni ”pienen roadtripin” Miamiin katsomaan formuloita, koska se tulisi varmasti lentämistä halvemmaksi. Google kuitenkin osasi kertoa matkan pituudeksi yli 3400 km ja matka-ajaksi 34h (sinne meni se roadtrip). Vaikka matkustelin vaihdon aikana paljon ympäri Meksikoa, niin silti tuntuu, että olen vain raapaissut pintaa ja paljon on vielä näkemättä.

Hyvät bussi- ja lentoyhteydet helpottivat paljon reissujen toteuttamista. Onnibusseihin verrattuna Meksikon bussit olivat luksusta pehmeine taittuvine istuimineen, joissa jokaisessa oli tukevat jalkatuet sekä pistokepaikat. Jokaisessa bussissa oli myös toimiva ilmastointi, mikä oli kaivattua yli 30 asteen helteiden jälkeen. Meksikossa ei juurikaan ole junaliikennettä (ellei lasketa paria enimmäkseen turisteille tarkoitettua rataa), joten busseja tuli käytettyä senkin edestä. Eräänä erona Suomeen verrattuna on se, että lähes jokaisessa bussissa oli jokin espanjaksi dubattu elokuva täysillä soimassa. Tämä teki matkanteosta vähintäänkin mielenkiintoista. Onneksi ei tarvinnut matkustaa yöllä busseissa.

Yliopisto myös osaltaan mahdollisti monipuolisen matkustelun. Jokainen lukukausi vaihtoyliopistossani Tecnológico de Monterreyssä (Tec) on jaettu 3 sykliin, joista jokainen koostuu 6 viikosta. Näistä 5 on opetusviikkoja. Viimeinen viikko kahden syklin välissä on puolestaan varattu erilaisille näytöksille tai projekteille. Kyseiset Tec viikot eivät olleet läsnäolopakollisia vaihtareille, eikä silloin ollut normaalia opetusta eli käytännössä viikot olivat lomaviikkoja. Näiden lisäksi keväälle osui Spring Break pääsiäisen tienoille, mikä tarkoitti vielä yhtä lomaviikkoa opintojen keskelle.

Vaikka reissasinkin vaihdon aikana paljon, tuli opintoja myös suoritettua. Tecissä suoritettut kurssit erosivat paljon valtio-opin kuuluisista kirjainteistä, mikä oli kivaa vaihtelua. Yleisesti kurssit koostuivat pienimmistä arvioitavista tehtävistä sekä jostain lopputyöstä eli pelkkiä tenttiin perustuvia arviointeja ei ollut lainkaan. Palautettavien tehtävien vaatimustaso ei ollut kovinkaan korkea, sillä yleensä sai täydet pisteet tekemällä ohjeiden mukaisesti ja palauttamalla ajoissa. Sisällöltään kurssit olivat mielenkiintoisia ja käsittelivät laajasti Meksikoa sekä sen historiaa.

Yksi mielenkiintoisimmista kurssitoista oli Global Citizenship -kurssilla tehtävä loppuprojekti, jossa meidän piti tehdä yhteistyötä jonkin paikallisen järjestön/organisaation kanssa. Yhteistyön tavan sai vapaasti päättää, kunhan se liittyi kurssin teemoihin. Päätimme tehdä yhteistyötä paikallisen järjestön kanssa, joka ylläpitää majoitusta tai kotia tytöille, joilla ei ole vanhempia tai jotka on hylätty. Keräsimme rahaa ja ostimme sillä heidän tarvitsemiaan hygieniatuotteita. Kaikista ikimuistoisinta oli, kun menimme viemään tavarat talolle ja pääsimme tapaamaan siellä asuvat tytöt. Tytöt olivat todella herttaisia ja riemuissaan vierailustamme. He kertoivat innoissaan omista mielenkiinnonkohteistaan ja esittelivät lempilelujaan. Jotkut jopa tekivät meille koruja ja piirustuksia muistoksi vierailusta. Oli ihanaa nähdä, miten meidän tekemä työ konkreettisesti auttoi heitä.

Yliopistokampus itsessään oli hyvin erilainen verrattuna Turun yliopistoon. Koska Guadalajarassa ei liiemmin ole eri vuodenaikoja (jos sadekautta ei lasketa), niin pakollista tarvetta sisätiloille ei ole. Lukuun ottamatta kauppista, lääkistä ja arkkitehtuuria, joilla oli omat rakennukset, luokahuoneet sijaitsivat ulkoilmassa olevien käytävien varrella (samoin kuin yo-kylän asunnot). Alueella oli myös runsaasti ulkopöytiä ja viheralueita, joissa pystyi opiskelemaan. Turvallisuuteen panostettiin paljon ja koko kampusalue oli aidattu eli sisään pääsi vain kulkutunnisteella. Myös autojen määrä kampuksella yllätti, sillä lähes puolet kampusalueesta oli parkkipaikkaa.

Tecissä ei ollut Unican tyyppisiä opiskelijaravintoloita, vaan kampusalueella oli useita eri itsenäisiä ravintoloita (mm. Subway ja Starbucks), joista pysty ostamaan ruokaa. Valinnanvaraa oli paljon, mutta silti usein päädyin samaan lounaaseen. Yleisesti annokset olivat hieman kalliimpia kuin Suomen opiskelijaravintoloissa ja siksi etenkin monet paikalliset toivat omat ruuat ja lämmittivät ne paikan päällä.

Kampuksella oli laajat mahdollisuudet urheilla ja harrastaa eri lajeja. Vapaassa käytössä oli muun muassa iso kuntosali, 50m uima-allas, juoksurata sekä runsaasti kenttiä erilaisten palloilulajien pelaamiseen. Alueelta löytyi hyvät mahdollisuudet lähes jokaisen lajin harrastamiseen aina jenkkifutiksesta lähtien. Yliopisto tarjosi myös ilmaisia Life-kursseja, jotka olivat erilaisia harrastekursseja aina urheilusta ruuanlaittoon sekä erilaisiin kädentaitoihin. Itse päädyin kokeilemaan tocho banderaa (eräänlainen versio jenkkifutiksesta), salsaa ja spinningiä. Kaikki olivat hyvin opettavaisia kokemuksia, vaikka alkuun oli hieman hankalaa kielimuurin takia.

Asuin vaihtoni aikana kolmen muun vaihtarin kanssa yhteisessä talossa aidatulla asuinalueella. Alueelle kuljettiin kahden vartioidun portin läpi, joten koin olevani siellä suhteellisen turvassa. Toinen porteista vaati avaamiseen puhelimesta olevan sovelluksen ja kerran erään myöhään venyneen illan jälkeen en meinannut päästä sisään, koska puhelimeni akku oli loppu. Asuinalue oli suosittu vaihtareiden keskuudessa ja useasti saatoin vain kävellä naapurissa asuvan kaverin taloon ja istahtaa sohvalla. Alueelta käveli kampuksen porteille noin 15 minuuttia (nopeammin, jos oli kiire, kuten minulla usein) ja aivan naapurissa sijaitsi kaksi isoa ruoka-kauppaa. Asuinalueella oli myös uima-allas, jonka äärellä vietimme paljon aikaa ja joskus yritimme jopa opiskella.

Vapaa-aika vaihdossa kului hyvin monipuolisesti, sillä kaupungissa riitti tekemistä ja lähialueilla oli paljon mielenkiintoisia päiväretkikohteita (kuten Tequilan kaupunki). Kävimme muun muassa katsomassa meksikolaista showpainia Luche Libreä sekä tutustumassa kaupungin eri nähtävyyksiin. Asuinalueeltani keskustaan oli matkaa kuitenkin jonkin verran ja ruuhka-aikana matkaan saattoi mennä helposti yli tunti, joten kovin usein keskustaan ei tullut lähdettyä esimerkiksi koulupäivän jälkeen. Yleensä torstaisin paikalliset opiskelijat eri yliopistoista kokoontuivat Aloha nimiseen ulkoilmabaariin, jossa oli halvat ja isot juomat. Jotkut paikalliset pitivät sitä liian ”räkälänä”, mutta minusta se muistutti enemmänkin Dynamoa. Muutenkin baarikulttuuri etenkin Guadalajarassa oli erilaista verrattuna siihen, mihin olin tottunut Turussa.

Kokemuksena vaihto Meksikossa oli ikimuis-
toinen ja opetti paljon eri kulttuureista. Pääsin
tutustumaan monipuolisesti maahan reissaten sekä
kokemaan uusia asioita, kuten surffaamista sekä Pit-
bullin ilmaiskeikan. Opin myös arvostamaan enem-
män Suomessa itsestään selviä asioita, kuten yleistä
turvallisuutta sekä hanasta tulevaa juomakelpoista
vettä. Vaikka välillä tuli ikävä kotia ja läheisiä, en
vaihtaisi kokemusta pois.

